

POSTANOWIENIE

Dnia 25 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z odwołania Z. E.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K.

o wysokość świadczenia i o rentę w związku z wypadkiem przy pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 25 maja 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 12 maja 2015 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 12 maja 2015 r. Sąd Apelacyjny w [...] w sprawie z odwołania Z.E. od decyzji ZUS Oddziału w K. w przedmiocie wysokości świadczenia i prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, oddalił apelację odwołującą się.

Odwołująca się zaskarżyła powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Zdaniem skarżącej skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna z uwagi na naruszenia prawa procesowego i materialnego. W jej ocenie nieuwzględnienie złożonych przez nią wniosków dowodowych stanowi w szczególności naruszenie art. 227 k.p.c. w związku z art. 278 § 1 k.p.c. w związku z art. 286 k.p.c., które przewidują prowadzenie dowodu na okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia w sprawie i korzystanie z opinii biegłych w sprawach wymagających wiadomości specjalnych, w tym zasięgnięcia opinii dodatkowych. Ponadto skarżąca powołała

się na oczywiste naruszenie art. 3 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 167, poz. 1322 ze zm.; dalej: ustawa wypadkowa), wskazując, że zakresem obowiązywania tego przepisu objęte jest nie tylko stanowisko pracy pracownika, ale cały teren pozostający w sferze władztwa pracodawcy, przez który pracownik się przemieszcza i o stan którego ma obowiązek dbać. Zdaniem skarżącej ten warunek został w jej przypadku niewątpliwie spełniony.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przytoczenia stosownych argumentów, uwzględniających specyfikę tej podstawy warunkującej pozytywne rozpoznanie wniosku podmiotu wnoszącego skargę kasacyjną. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07, niepubl.; z dnia 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, Lex 560541). Istotne jest

wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Z uzasadnienia skargi kasacyjnej nie wynika oczywista zasadność w przedstawionym powyżej znaczeniu. Zauważyć należy, że skarżąca w istocie kwestionuje dokonaną przez Sady obu instancji ocenę dowodów. Wywody skarżącej stanowią zatem polemikę z oceną dowodów i wynikającymi z niej ustaleniami faktycznymi, co, zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., uchyla się spod kontroli kasacyjnej. Zauważyć jednakże można, że Sąd odwoławczy w obszernym uzasadnieniu, w którym odwołał się również do orzecznictwa Sądu Najwyższego, ustalił, że zdarzenie jakiemu uległa skarżąca, miało miejsce poza budynkiem na ogólnodostępnym parkingu wspólnoty mieszkaniowej, zatem nie stanowiło wypadku przy pracy, a co najwyżej wypadek w drodze z pracy. Natomiast oceny, czy niezdolność do pracy ubezpieczonej była częściowa czy całkowita, Sąd dokonał na podstawie jednoznacznych opinii biegłych, zgodnie z którymi ubezpieczona była osobą częściowo niezdolną do pracy. Trafnie zatem Sąd, uznając że brak jest podstaw do uwzględnienia wniosku o przeprowadzenie dowodu z kolejnej opinii biegłych, powołał się na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2012 r., I UK 351/11, Lex nr 1215268, wskazujące, że sąd orzekający w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych nie ma obowiązku dopuszczania dowodów, tak długo, aż strona uzyska opinię odpowiadającą jej oczekiwaniom.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. W odpowiedzi na skargę kasacyjną zawarto tylko wniosek o oddalenie skargi i zasądzenie w takiej sytuacji zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego. W związku z tym brak było podstaw do zasądzenia zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego w przypadku odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.